

РЕШЕНИЕ

№ 24225

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 21.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9182** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. В. Е., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.8, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0996-000226 от 12.08.2024г. издадена от Началник сектор към ОДМВР-М., с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на П. В. Е. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на л.а Фиат П. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца“.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В с.з. жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и с адв. Я..

Ответникът по жалбата – Началник сектор към ОДМВР-М., редовно призован за съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител по делото. Депозира становище по основателността на оспорването.

Административният съд, след преценка на атакуваната заповед, доводите на страните и представените писмени доказателства, установи от фактическа и правна стана

следното:

Жалбата е допустима, като подадена от легитимирано лице и в срока по чл. 149 от АПК, но разгледана по същество се явява основателна. Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 10.08.2024г. около 12:55 ч. в [населено място] по [улица] пред автомивка „Д.“ л.а. „Фиат П.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на П. В. Е., се управлява от П. И. П., като при извършената справка е установено, че водача не притежава СУМПС (неправоспособен), което представлява нарушение на чл. 150 от ЗДвП. Съставен е акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1326362 от 10.08.2024г.

Въз основа на така установеното административно нарушение и на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган - Началник сектор към ОДМВР-М., оправомощен по силата на Заповед № 301з-1224/26.03.2024г. (лист 11 от делото) е приложил принудителна административна мярка на оспорващата като е издал оспорената заповед – предмет на настоящото съдебно производство.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – правоспособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0996-000226 от 12.08.2024г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството

му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Приложената на П. Е. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 10.08.2024г. около 12:55 ч. в [населено място], собственото ѝ МПС е бил управлявано от П. П., който не притежава СУМПС /неправоспособен/. Следователно наложената на жалбоподателката принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е правоспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил „ФИАТ П.“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от правоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на П. В. Е.. От събраните по делото писмени доказателства обаче вкл. от разпитания по делото св. Ц. М. Д. по несъмнен начин се установява и че жалбоподателката Е. нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на автомобила от правоспособния водач П. - в обратния смисъл не бяха събрани доказателства.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на автомобила, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоположния резултат – управлението на притежавания от нея автомобил от правоспособен водач. Същата е оставила МПС-то на автомивка „Д.“ – [населено място] и си е тръгнала, следователно управлението на лекия автомобил от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на правоспособния водач П., който без знанието и съотв. без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга –

прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от неправоспособен водач.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателката нито е била уведомена за образуваното производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от неправоспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

Изложеното обосновава извод, за издаването на оспорената заповед от компетентен орган, в предвидената форма, но при неизпълнение на задължението да изясни всички факти и обстоятелства от значение за издаването на акта, довело до необоснованост на акта и материалната му незаконосъобразност по чл.146, ал. 4 АПК, представляващо основание за отмяна.

На основание изложеното и чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. В. Е., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.8, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0996-000226 от 12.08.2024г. издадена от Началник сектор към ОДМВР-М., с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на П. В. Е. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на л.а Фиат П. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца“..

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: